Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

LEILA MEACHAM

SOMERSET

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI NOTE
OANA CELIA GHEORGHIU

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Plantația Queenscrown, lângă Charleston, Carolina de Sud

Elizabeth Toliver se uita la fiul ei mai tânăr, Silas, pe sub borurile largi, fluturânde ale bonetei sale pentru grădinărit. Răbdător, cu privirea concentrată, el stătea în picioare lângă balustrada verandei, uitându-se în jos la drumul străjuit de stejari, ce ducea spre casa familiei. Era începutul lunii octombrie a anului 1835. Elizabeth îl urmărea dintr-una din grădinile de trandafiri care înconjurau casa; în mână ținea foarfeca pentru a tăia un coș de trandafiri roșii Lancaster, pe care-i crescuse și pentru care își făcuse griji în ianuarie. Era uimitor ce puteau face apa, resturile vegetale și bălegarul pentru tulpinile fusiforme – și pentru majoritatea vegetalelor –, lăsate prea mult timp fără îngrijire. Erau foarte multe exemple de genul acesta despre natura care renaște și capătă noi forțe, împlinindu-le așteptările, măcar de-ar remarca omul acest lucru și l-ar aplica ființei umane.

Măcar de-ar remarca soțul ei asta și ar aplica-o necesităților celui de-al doilea fiu al său.

– Pe cine aștepți, Silas? a strigat ea.

Silas a întors capul spre ea. Era foarte frumos, binecuvântat cu trăsăturile izbitoare ale familiei Toliver, care dovedeau descendența lui dintr-o lungă familie de aristocrați englezi, ale căror portrete îi întâmpinau pe oaspeți în marele salon de la

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Queenscrown. Silas și-a îngustat ochii verzi, aprinși precum smaraldele sub sprâncenele de aceeași culoare cu părul lui negru dezordonat, dar gropița plasată exact în mijlocul bărbiei, moștenire de familie, nu lăsa nici o urmă de îndoială în privința descendenței lui.

– Pe Jeremy, a răspuns el scurt, continuând să scruteze orizontul.

Umerii lui Elizabeth s-au lăsat în jos. Silas o învinuia pe ea pentru prevederile din testamentul tatălui său. „Ai fi putut să-l faci să se răzgândească, mamă", o acuzase el, „iar acum trebuie să suporți consecințele." Nu ar fi putut fi convins vreodată de ignoranța ei în privința *posibilității* ca tatăl lui să-și scrie testamentul așa cum a făcut-o, chiar dacă fiul ei știa – cu siguranță știa – că ea nu i-ar sacrifica niciodată fericirea ca să și-o asigure pe a ei. Auzea acum „consecințele" eșecului ei sosind în ropotul copitelor răsunătoare ale cailor: Jeremy Warwick, călare pe armăsarul lui alb, venea să-i atragă pe fiul ei, pe nepotul ei în vârstă de patru ani și pe viitoarea ei noră înspre un teritoriu îndepărtat și periculos numit Texas.

Jeremy s-a oprit brusc și, înainte de a-l saluta pe Silas și de a descăleca, a strigat spre ea:

– Neața, don'șoară Lizabeth. Cum le mai merge trandafirilor dumitale?

Era forma lui obișnuită de salut, indiferent de împrejurare, prin care intenționa, de fapt, să o întrebe cum se simte în general. Aluzia la trandafiri avea un subînțeles, și anume că atât familia Warwick, cât și familia Toliver erau descendente ale familiilor regale din Anglia, identificate prin floarea aceea elegantă, cu tulpină cu spini, care le servea drept emblemă. Familia Warwick din Carolina de Sud provenea din Casa de York, reprezentată de trandafirul alb; familia Toliver, din Casa de Lancaster, era simbolizată de cel roșu. Cu toate că erau vecini și prieteni apropiați, nici unii dintre ei nu sădeau în grădinile lor emblema loialității față de obârșiile aristocratice ale celorlalți.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Întrebarea *Cum le mai merge trandafirilor tăi?* din dimineața aceasta nu viza starea plantelor ei dragi, pe care le îngrijise și le vindecase după luni întregi petrecute departe de ele, având grijă de soțul ei bolnav într-un spital din Charleston, ci dispoziția ei, acum, că el odihnea în mormânt de patru săptămâni.

– Greu de spus, a strigat ea spre el. Depinde de vreme cât de rezistenți vor fi.

Schimbau aceste replici încă de pe vremea când băieții erau mici, iar Elizabeth descoperise inteligența ascuțită, ironică, nicicând batjocoritoare a lui Jeremy Warwick. Îl adora. Înalt și solid, spre deosebire de fiul ei subțirel, vânjos, de aceeași înălțime, Jeremy era cel mai tânăr dintre cei trei frați al căror tată deținuse plantația de bumbac învecinată, numită Meadowlands. Uniți prin statutul familiilor și prin aspecte comune legate de vârstă, origini și interese, el și Silas erau prietenii ideali, o relație pentru care Elizabeth fusese recunoscătoare, din moment ce Silas și fratele lui se războiseră încă de când fiul ei mai mic rostise primele cuvinte.

Nespusa plăcere de a o vedea s-a stins din privirea lui Jeremy, semn că înțelesese ceea ce voia ea să spună.

– Mă tem că vremea nu poate fi mereu așa cum ne dorim, a spus el, înclinând capul în semn de scuză, ceea ce i-a confirmat lui Elizabeth motivul venirii lui.

– A sosit scrisoarea pe care o așteptam? a întrebat Silas.

– În sfârșit. E în desagă, și mai e una de la Lucas Tanner. El și grupul lui au ajuns la pământul negru.

Elizabeth nu avea de gând să intre în casă. Dacă doreau să vorbească în particular, puteau să se retragă undeva unde nu puteau fi auziți, dar spera să nu facă asta. Uneori, singura cale de a mai afla ce se întâmplă cu familia ei era să tragă cu urechea, fără pic de rușine, sau să însărcineze un servitor să facă asta. L-a auzit pe Silas strigându-l pe Lazarus să vină cu cafeaua. Bun. Aveau de gând să unelteasca pe verandă, în splendoarea dimineții de toamnă.

– Conținutul scrisorii mă va face fericit? a întrebat Silas.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– În cea mai mare parte, i-a răspuns prietenul lui.

Elizabeth știa despre ce vorbeau. Începeau acum, plini de entuziasm, să-și împlinească visul pe care și-l împărtășiseră și despre care discutaseră ani la rând. Amândoi mezini, crescuseră conștienți de faptul că era puțin probabil ca la moartea taților lor să devină unicii moștenitori ai plantațiilor de bumbac deținute de familiile lor. În cazul lui Jeremy, această realitate nu punea probleme. Se înțelegea bine cu cei doi frați ai lui, iar tatăl lui îl adora și avea să se îngrijească să-și primească partea ce i se cuvenea din moșie. Jeremy nu își dorea altceva decât să dețină propria plantație, pe care să o administreze așa cum considera el. Situația fraternă și paternă a lui Silas era cu totul alta. Încă de la venirea lui pe lume, primul născut al lui Benjamin Toliver, Morris, fusese favoritul la moștenirea domeniului Queenscrown. „Așa se cade", îi spunea el lui Elizabeth, fără a se descotorosi vreodată cu totul de principiile legii privind dreptul primului născut, o reminiscență a tradiției britanice, care stabilea că fiul cel mai mare trebuie să moștenească proprietățile familiei. În Carolina de Sud, legea fusese abolită în 1779.

Dar mai erau și alte prejudecăți la mijloc. Benjamin și Morris aveau aceleași idei în toate privințele, și nu era vorba despre fiul care încearcă să-și mulțumească tatăl. Morris chiar împărtășea părerile tatălui său în toate domeniile, de la religie la politică, în timp ce Silas avea păreri diferite, stârnind uneori controverse aprinse. Antipatia dintre tată și fiu și dintre frați a crescut, iar faptul că Elizabeth manifesta față de Silas o afecțiune specială, mărind prăpastia dintre ei, nu a fost de vreun ajutor. Benjamin știuse că Silas și fratele lui, ca parteneri egali, și-ar fi sărit unul altuia la gât până în ultima clipă a morții lui. Ca să evite această situație, îi lăsase moștenire lui Morris plantația, toți banii și toate proprietățile familiei – pământul, casa, mobilierul, bunurile, uneltele și sclavii –, lăsându-l pe Silas fără o lețcaie, cu excepția unui „salariu" anual, la care se adăuga un procent din profiturile plantației atât timp cât lucra ca administrator sub conducerea fratelui său.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Nu-i de mirare că Silas, acum în vârstă de douăzeci și nouă de ani, simțindu-se trădat și plin de amărăciune, dorea să părăsească pământul natal și să se îndrepte împreună cu Jeremy Warwick spre „pământul negru" din partea răsăriteană a Texasului, minunat pentru cultivarea bumbacului, după cum umbla vorba. Cât era de trist că avea să plece cu inima împovărată de ură nedreaptă îndreptată împotriva tatălui său, pentru că Elizabeth știa un lucru pe care Silas nu-l știa. Benjamin Toliver își lăsase deoparte dragostea față de soție în favoarea celei pentru fiul său mai mic. Soțul ei o lăsase în grija unui fiu burlac, care probabil nu avea să se căsătorească nicicând, iar ea avea să îmbătrânească fără a se bucura de nepoți pe care să-i bucure și să-i răsfețe. Probabil că aveau să o ajungă regretele, dar îl lăsa pe Silas – împietrit în fața iubirii ei pentru nepoțelul adorabil și pentru fata care avea să-i devină curând cea de-a doua soție – să plece în Texas, fără să știe vreodată că tatăl lui își făcuse testamentul în așa fel încât să-i ofere libertatea.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 2

Pe aripile adierilor tomnatice, Silas simțea plutind disperarea mamei sale, deopotrivă cu jalea văduviei, dar nu avea ce să facă. Pleca în Texas, și își lua cu el fiul și viitoarea mireasă. De când se știau aveau opinii divergente. Pentru mama lui, familia era totul. Important pentru el era pământul, legătura indestructibilă a omului cu propria-i ființă. Fără propriul lui pământ, pe care să-l cultive și să-l lucreze, un bărbat nu însemna nimic, indiferent de familia pe care ar fi avut-o. Mama lui invocase toate motivele posibile împotriva plecării fiului ei mai mic din confortul și siguranța casei lui, pentru a se îndrepta împreună cu familia lui spre teritoriul Texasului amenințat cu izbucnirea revoluției. Le ajunseseră la urechi vești despre coloniștii texani care se organizau să declare independența față de Mexic a teritoriului recent populat, o mișcare ce avea să conducă fără îndoială la război cu acea țară.

– Ce vrei să fac, mamă? Să stau aici, sub cizma fratelui meu, unde fiul meu, ca și tatăl lui, nu va fi niciodată stăpânul casei sale?

– Nu pune asta pe seama a ceea ce-ți dorești pentru Joshua, îl contrazisese mama lui. Asta vrei pentru *tine* – asta ți-ai dorit dintotdeauna –, dar acum îi ai pe Lettie și pe băiețelul tău, și la ei trebuie să te gândești.

Își acoperise fața cu mâinile la imaginile monstruoase cu privire la care îl prevenise: molime îngrozitoare (colonia lui

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Stephen F. Austin fusese lovită de o epidemie de holeră în 1834), indieni cruzi, fiare sălbatice și șerpi, mexicani însetați de sânge, traversări de ape periculoase, expunere la condiții climatice extreme. Lista ororilor continua la nesfârșit, cea mai oribilă dintre ele fiind posibilitatea ca ea să nu-i mai revadă vreodată pe fiul ei, pe Joshua și pe Lettie.

– Nu pune nici *tu* asta pe seama lor, mamă. Dacă mi s-ar fi oferit pământ oriunde în altă parte în Sud, în locuri sigure, tot ai fi vrut să rămân la Queenscrown, să fim cu toții o familie, chiar dacă tatăl meu practic m-a dezmoștenit și fratele meu mă urăște.

– Exagerezi. Tatăl tău a făcut ceea ce a considerat că e cel mai bine pentru Queenscrown, iar fratele tău nu te urăște. Pur și simplu, nu te înțelege.

– Iar *eu* am să fac ceea ce consider că este cel mai bine pentru Somerset.

– Somerset?

– Numele pe care-l voi da plantației mele din Texas în onoarea strămoșului familiei Toliver, ducele de Somerset.

Mama lui fusese redusă la tăcere, argumentele ei fiind inutile în fața unei ambiții atât de puternice.

Ultima dorință și testamentul soțului ei purtau întreaga vină pentru suferința ce o măcina, îi amintise Silas, dar asta nu scuza purtarea lui grosolană față de ea din ultimele săptămâni, iar el se simțea rușinat. Își iubea mama și avea să-i ducă dorul, dar nu putea scăpa de sentimentul că ea eșuase intenționat să prevadă și, astfel, să preîntâmpine împărțirea nedreaptă a moșiei tatălui său. Dacă Benjamin Toliver și-ar fi împărțit averea în mod egal, Silas ar fi renunțat pentru totdeauna la visul lui. Își promisese sieși să facă tot ce-i stătea în puteri să trăiască în pace cu fratele lui. Morris, burlac convins, își iubea nepotul și ținea la viitoarea lui cumnată pentru blândețea și duioșia ei. Lettie și mama lui se înțelegeau extraordinar. Elizabeth o considera pe Lettie fiica pe care nu a avut-o niciodată, iar ea era pentru logodnica lui mama pe care o pierduse pe când era doar o copilă. Ar fi avut un cămin liniștit.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Până și Morris își dădea seama acum cât avea de pierdut prin ceea ce câștigase. „Vom aranja lucrurile cumva", spusese el. Dar, pentru Silas, nimic din ce i-ar fi putut oferi fratele lui nu compensa pentru lipsa afecțiunii tatălui său, demonstrată atât de dureros de termenii testamentului. Nu avea de gând să ia de la fratele lui ceea ce nu dorise tatăl lui să-i dea.

Așa că pleca în Texas.

În timp ce Jeremy descăleca, Silas s-a uitat cu recunoștință la bărbatul care avea să se mute împreună cu el; armăsarul continuă să salte pe picioarele din spate. Jeremy Warwick rareori îi refuza calului manifestări de personalitate, pentru că nu avea obiceiul să și le nege nici pe ale lui. Silas prețuia această calitate, pentru că, dacă personalitatea prietenului său era recunoscută pentru un bun-simț extraordinar, aceasta nu era, totuși, împotriva riscului, iar tovarășul lui de joacă din copilărie nu se aventurase niciodată într-o acțiune mai riscantă decât aceasta în care plănuiau să pornească.

Înainte de a strânge hățurile calului, Jeremy i-a aruncat lui Silas desaga poștală după care mersese călare până la Charleston. Silas a desfăcut curelele cu nerăbdare și citea scrisoarea de la Stephen F. Austin[1], celebrul *empresario* din Texas, înainte ca cizmele lustruite ale prietenului său să atingă podeaua verandei.

– Sunt câteva lucruri tulburătoare acolo, a spus Jeremy, coborând vocea ca să nu-l poată auzi Elizabeth. Domnul Austin este dispus să ne vândă din acrii lui oricât putem cumpăra, atât timp cât suntem de acord să trăim în Texas, dar ne avertizează că vine războiul. Sunt acolo și un ziar care descrie nemulțumirea crescândă printre colonești în privința politicii guvernului din Ciudad de México, și o scrisoare de la Lucas Tanner. El spune că zona aia e tot ce-ar fi putut spera – sol virgin de bună calitate, apă și lemn din belșug, vreme

[1] Considerat părintele și fondatorul Texasului, Stephen Fuller Austin (1793–1836) era cel care le acorda dreptul colonizatorilor de a se stabili în Texas.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

excelentă –, dar s-ar putea să fie nevoit să se lupte ca să o păstreze. Deja a avut câteva probleme cu indienii și cu miliția mexicană.

– Din moment ce nu plecăm până la primăvară, poate că se va aplana, până la urmă, conflictul cu guvernul mexican, dar trebuie să le împărtășesc aceste vești și celor care ne însoțesc, a spus Silas. Să-i informăm despre riscurile suplimentare.

– Inclusiv pe Lettie? l-a întrebat Jeremy încetișor.

Zgomotul ascuțit al foarfecilor de tăiat trandafiri s-a oprit, liniștea ajungând până la verandă în momentul de tăcere ce a urmat. Elizabeth ascultase și ciulea urechile ca să audă răspunsul. *Da, Silas, spune-i. Inclusiv lui Lettie?* Fiul ei a fost scutit de răspuns de Lazarus, care împingea ușa cu cotul, aducând cafelele. Silas a întins mâna ca să o deschidă mai larg.

– Mulțumesc, domnule Silas, a spus negrul cel cărunt, așezând tava pe masa pe care generații întregi ai familiei Toliver fuseseră servite după-amiaza cu julep de mentă și ceai. Să torn cafeaua, domnule?

– Nu, Lazarus. O torn eu. Spune-i Cassandrei că plăcinta arată apetisant.

Lazarus și soția lui, Cassandra, urmau să meargă cu el în Texas. Erau proprietatea lui, moștenire de la Mamie Toliver, bunica lui Silas. Ea nu-i lăsase nimic celuilalt nepot. În ultimul timp, Silas observase mersul mai greoi al lui Lazarus și faptul că soția lui nu mai cânta în timp ce frământa aluatul de pâine.

– Inclusiv pe Lettie, a răspuns Silas, întinzându-i farfuria lui de desert lui Jeremy. Apoi a turnat pentru amândoi câte o ceașcă aburindă de cafea. Când voi fi dispus să-i spun, a adăugat.

– Ah, a zis Jeremy.

– Ce vrea să însemne asta?

– Că plăcinta e delicioasă, a spus Jeremy, luând o îmbucătură zdravănă. Tu și Lettie mergeți la petrecerea Jessicăi Wyndham?

– Lettie nu vrea s-o rateze. A meditat-o pe Jessica înainte ca fata să plece la internat și chiar i-a plăcut de ea. Nu sunt

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

decât patru ani între ele. Eu nu pot spune că mi-o aduc aminte. Tu?

– Cu greu. Tot ce mi-am amintit astăzi a fost o fetiță cu o figură serioasă, cu ochi mari, de culoarea castanelor, dar am recunoscut-o la docuri în Charleston în dimineața asta, când a sosit din Boston. Mama și fratele ei erau acolo să o aștepte. Ce scenă s-a iscat când Jessica a sărit în ajutorul unui hamal negru tratat necorespunzător de către un pasager!

– Un alb?

– Mă tem că da.

– Tatăl ei va avea ceva de spus în privința asta.

– Sper că neplăcerea lui nu va strica petrecerea. Mi s-a spus că familia Wyndham nu a făcut nici o economie pentru a sărbători aniversarea de optsprezece ani a Jessicăi și întoarcerea ei acasă de la școala aia de bune maniere din Boston. Au chiar și rude din Anglia venite în vizită – lordul și lady DeWitt.

– Cei din familia Wyndham își permit, a spus Silas, scoțând o hartă din desaga cu corespondență.

– Ziarul *Courier* îl menționează pe Carson Wyndham ca fiind cel mai bogat om din Carolina de Sud, a spus Jeremy, tăindu-și plăcinta.

– Sărmanul de el va fi foarte ocupat să-i țină la distanță pe toți vânătorii de avere din statul ăsta.

– Poate că o să se însoare Morris cu ea și o să-l scutească de efort.

Silas a pufnit disprețuitor.

– Morris nu face diferența între un vals și o polcă sau între batista unei doamne și o cârpă de șters pe jos, așa că nu are nici o șansă de a câștiga mâna fetei. De ce nu te însori *tu* cu ea, Jeremy, ca să-l scuteşti pe tatăl ei de griji? Un diavol chipeş ca tine ar trebui să aibă cale liberă.

Jeremy a izbucnit în râs.

– Nu vreau să o jignesc pe Lettie, dar nu cred că aş reuşi să-i trezesc interesul unei doamne cu originile şi rafinamentul Jessicăi Wyndham de a se mărita cu un bărbat care plănuieşte

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

să se stabilească în Texas. Lettie este înnebunită după tine. Te-ar lăsa să o duci și în iad.

Silas a desfăcut harta ce însoțea scrisoarea lui Stephen F. Austin și s-a încruntat văzând ruta pe care întreprinzătorul o marcase cu cerneală neagră. Distanța era formidabilă; terenul de dincolo de Red River, în interiorul Texasului, era descurajant. Era încercuită o zonă în care cărarea se abătea de la direcția mai logică. O notiță pe margine anunța: *Mențineți distanța. Teritoriu de vânătoare al indienilor comanși.*

– Poate că acolo o și duc, a spus Silas.